

האזנה השבועי

שיעורו השבועי
של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק
רבנו בניהו ישישכר שמואלי שליט"א

גליון מס' 123
פרשת בהר-בחוקתי התשפ"ו

מידת הביטחון • עמל התורה • מעלת לימוד הזוהר הקדוש

התרוממות בשבת רשב"י במירון • הנר ואח"כ הלחם • לגלג על לחם הפנים • ר' עמרם בן דיוואן • הגאולה בזכות רשב"י • עילוי שנת השמיטה • הביטחון של רשב"י • הגלימה של ר' יהודה בר אלעאי • 4 מלכים מה שתבע זה לא תבע זה • מדוע נקרא בשם זוהר • "אתה האילן הגדול" • ל"ג בעומר בביתו של רשב"י • אין טילים ברשב"י • מעלת הזוהר גם בלי להבין • המצוה של הדור האחרון • "פשט" אחד של זוהר • המקל של המשיח • שתהיו עמלים בתורה • להתקדם עם התורה • גדלותה של תורה • נסים מופלאים אצל רשב"י

רואים משאיות שלמות שפורקות בר ולחם ומזון עופות ושליז ודגים, הכל בכל מכל, זכות גדולה היא לנו.

בשבת ההר היה מלא

ברשות מרנן ורבנן... (כאן מרן ראש הישיבה הזכיר את כל הרבנים לפי כבודם ומעלתם). ברוכים הבאים לאתרא קדישא מירון! [השיעור לע"נ יעקב בן אסתר, אליהו בן מרים, אילנה חיה בת ויולה, ואברהם בן רחל. ולעילוי נשמת כל 45 הקדושים שניספו באסון מירון, שלא תקום פעמיים צרה - שלא יהיו צרות כאלה בעולם. ולזכות הנודב של מסכת מנחות הי"ו ולהצלחת אלי צמח].

היום השיעור הוא באתרא קדישא מירון, עם כבוד מרנן ורבנן שגם בן יושבים כאן, ברוך ה', שהגיעו לכאן כבר קודם השבת. וזכינו לעשות שבת קודש כאן באתרא קדישא מירון, עם למעלה מ-1200 איש! שאכלו איתנו ושמחנו ביחד. איזה שבת נפלאה ומרוממת! איזה תפילות! איזה סיומי זוהר! איזה תהילים! איזה חשק! שבת של קדושה במחיצת התנא האלקי החופף איתנו כאן בהר הקודש מירון. זכינו להתקדש ולהתעלות ע"י הקדושה הגדולה של "עיר וקדיש מן שמיא נחית" - התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי.

ואתם יודעים שמקום קבורתו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, זה לא נעשה בידי אדם, אלא זה הכל נעשה ונתקדש בידי שמים! שאחרי פטירת רבי שמעון בר יוחאי, היתה מחלוקת איפוא יקבר רשב"י, עד שהמיטה פרח באויר, והיא נכנסה פה לאתרא קדישא מירון, ויצאה בת קול מהשמים: "יבוא שלום ינוחו על משכבותם, עולו ואיתכנשו להילולא דרבי שמעון". ובכל שנה הבת קול הזאת מהדהדת והולכת "עולו ואיתכנשו להילולא דרבי שמעון".

וראינו בשבת הקדושה שהיינו פה באתרא קדישא מירון, שכל ההר היה מלא מפה לפה, ובכל שטח הציון, לא היה אפשר לזוז! כי המקום הקדוש הזה הוא "אבן שואבת" לעם ישראל קדושים. וכל שנה כשמגיעים למקום הקדוש,

איך הוא לא ראה שהלחם חם

ראינו בסוף פרשת אמור "צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית - להעלות נר תמיד", ואח"כ "ולקחת סולת ואפית אותה שנים עשרה חלות". קודם כל "להעלות נר תמיד" - "כי נר מצוה ותורה אור" - התורה הקדושה, ואח"כ לחם הפנים, "תערוך לפני שולחן" - שזה משפיע את הפרנסה. ללמדנו שהאדם ישים את עיקר החיים שלו על התורה, איך ללמוד ולקיים את התורה, והפרנסה ממילא היא באה. כמו שראינו שר' שמעון לא דאג לפרנסה, אלא הכל בא לו מן השמים.

עוד ראינו בסוף פרשת אמור: "ויצא בן אישה ישראלית ויקוב בן האישה הישראלית" אומר המדרש, מהיכן יצא? מפרשה שלמעלה - פרשת לחם הפנים הוא שגרם לו לגדף, כי לגלג על אכילת לחם הפנים, כי את לחם הפנים אפו וערכו ביום שישי שעבר, לשבת הקודמת, ולאחר תשעה ימים - לשבת הבאה - רק אז אכלו את הלחם, והיה מלגלג ואומר: דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום, מה זה פת צוננת של תשעה ימים? ככה הוא לגלג על זה והוא התפקר.

אבל הקשה הרב אמרי אמת, הרי כתוב שהיה נס גדול בלחם הפנים ש"כסידורו כך סילוקו" שבשעה שסילקו את הלחם אחרי שבוע הוא היה עדיין חם כמו בשעת אפייתו, שנאמר "לשום לחם חם ביום הילקחו". ועוד, שהרי היו מראים את הלחם שהוא חם לעולי רגלים, והיו אומרים להם "ראו חיבתכם לפני המקום, שעבר תשעה ימים מאז שזה נאפה, ועד היום זה נשאר טרי וחם. וא"כ איך אותו מקלל לגלג שזה פת צוננת?

לחסריות ולהנצחות ניתן להתקשר: 02-6249000 | לקבלת העלון דרך המייל שלח בקשה < m6222560@gmail.com

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" בשעה 7:15 בערב ומועבר דרך הלווין, הרדיו ועוד ניתן לשמוע את השיעור בקול התורה שעי"י ישיבתינו הקדושה 0799-111-925 שלוחה 3

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
6:48	7:07	7:09	7:07
8:05	8:07	8:08	8:05
8:46	8:50	8:52	8:48

כניסה:
ציאה:
ר"ת

"בדא יפקון מן גלותא ברחמי" - ע"י תורתו וקדושתו, ישראל יוצאים מהגלות ברחמים.

כל תורתו של רשב"י, שהוא גילה, הן בפשט הן בסודות התורה, הכל פה עומד מאיר ומזהיר, הכל עומד שורות שורות, ושמים כיום נתינתם מסיני, כתות של מלאכים ורקדים ושמים, כמה זה זכות גדולה להיות במקום הזה בהר מירון, עם כל התורה של רשב"י, עם כל הזהר הקדוש.

והנה עכשיו השבוע אנחנו בפרשת בהר בחוקות, "וידבר ה' אל משה בהר סיני, דבר אל ישראל ואמרת אליהם כי תבואו אל הארץ". אתם יודעים מה שכתוב בזהר הקדוש, שכמו שהקב"ה נתן את התורה על הר סיני וכשתן הקב"ה את התורה על הר סיני אף ציפור לא צייצה, כל העולם היה שקט. אותו דבר כשרשב"י היה נותן תורה - כל העולם היה שקט. ר' שמעון זה כמו הר סיני, הכל שקט! העולם לא היה יכול לדבר, כולם שותקים לשמוע את תורתו של רבי שמעון בר יוחאי, אפילו אם אדם היה באמצע איזה דרוש, אומרים לו מהשמים "שקט! רשב"י מדבר!", כמה זה גדול.

זה לא דבר פשוט שזוכים לעשות הילולא שבוע ימים, שבאים לכאן כתות של מלאכים, כל פמליא דלעילא, כולם באים למקום הקדוש הזה, ובעז"ה בכח רשב"י שיהיה עכשיו "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" - הגאולה תבוא במהרה כל זה בזכות לימוד הזהר הקדוש.

הכח של "שבת השמיטה" המתקרבת

השבת הזאת פרשת בהר - התורה מדברת על מצות השמיטה "ושבתה הארץ שבת לה", והנה אנחנו תמיד מביאים, שבשבת, כל שעה של לימוד זה כמו אלף שעות של לימוד ביום חול, וזה בלימוד פשט, אבל מי שלומד זוהר בשבת - זה כמו שבעים שנה! וגם בשנת השמיטה יש עילוי, לא סתם עכשיו השבת הזו לומדים על השמיטה, יש עילוי גדול לשכינה, ולכן אסור לעבוד את האדמה, כי השכינה היא מתרוממת אין מה לעשות איתה באדמה, יש לה עילוי גדול.

וכמו שיש עילוי גדול בשנת השמיטה, יש גם עילוי גדול בשבת הקרובה שהפרשה שלה מדברת על השמיטה, כל שעה של לימוד בשבת הזו לא אלף שעות, זה שלשת אלפים שעות! מהכח של השמיטה!

וכתוב, שמהפרשה הזו יש הוכחה גדולה שתורתנו הקדושה היא מן השמיים, תורת אמת. כי כתוב בפרשה: "וְצִוִּיתִי אֶת בְּרַכְתִּי לָכֶם בְּשָׁנָה הַשִּׁישִׁית וְעָשִׂיתֶם אֶת תְּבוּאָה לְשָׁלֹשׁ הַשָּׁנִים" ובדרך כלל בנוגה העולם, אדם זורע שנה שנייה, והקרע נחה, אחר כך עוד שנתיים ועוד פעם נחה. אבל הקב"ה אומר, לא! שש שנים רצוף, תזרע שדך, תזמור כרמך. ובשנה השישית, התורה מבטיחה שהקרע לא תהיה עייפה אלא אדרבה, "תעשה תבואה לשלוש שנים!" אתן לכם פי 3! מי יכול להבטיח לך דבר כזה? רק הקב"ה!

המעייין שנוצר מהביטחון והרמעות

ומדוע הקב"ה מצווה "ושבתה הארץ"? כדי שאדם לא יחשוב, שכוחו ועוצם ידו מביא לו את הפרנסה, לא! כל הברכה זה רק ביד שמיים, ובשמיטה הוא חי עם ביטחון בה'. ועכשיו בימי העומר, זה גם כן בסימן של מידת הביטחון בה', כי ימי העומר זה רבי עקיבא ורשב"י, שהיה להם ביטחון גדול בה' יתברך, במדרגות גבוהות.

ובפרט ביום של רשב"י, זה שם קדוש של ביטחון, רשב"י ותלמידיו הכל זה היה בטחו בה' עדי עד, זה שמות הקודש של ביטחון. הלא ראינו את מידת הביטחון של רשב"י שהלך והתחבא במערה, מי בכלל חשב על אוכל? הוא ובנו הוציאו את הבגדים בשביל שיהיה להם בגדים לתפילה, והיו מתכסים בעפר, איזה לימוד! שלשה ימים בלי אוכל בלי כלום.

אחרי שלשה ימים הגיע לפסוק שמראה על אוכל לתינוק, על מים, רשב"י התחיל להזיל דמעות, אומר: "יש לי פה את רבי אלעזר ילד קטן מה נעשה לו?" ומהדמעות שהוריד רשב"י, נהפך להיות שם מעייין, וצמח להם עץ חרוב!

אלא, מתרץ האמרי אמת, לחם "הפנים" כשמו כן הוא: "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם", שבאמת הוא לא היה נראה לכל אחד שזה חם, אלא כל אחד לפי החמימות שלו, כפי האמונה והיחס שלו, מי שבליבו היה מאמין לדברי חז"ל, הלחם היה נראה לו חם, והיה מרגיש שזה חם. לעומתו, מי שבליבו פנימה היתה לו צינה, שהוא פקפק בנס הזה, לא היה לו לחם חם, היתה לו פת צוננת!

ורואים מפה שהכל זה כפי החמימות שלנו, וככה זה גם רשב"י, אם אנחנו יודעים מה זה מעלת רשב"י, מה זה האור הזה הגדול שמאיר לנו ולכל ישראל אחינו, רק אז זה מאיר עלינו ונותן אור גדול "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם".

חודשיים הלך ו-2 דקות חזור

מסופר על רבי עמרם בן דיוואן, שיום אחד, נתקשו חכמי בית אל באיזה סוגיא בספר עץ חיים, וכל מה שניסו לפתור אותה, לא יכלו, ישבו על זה איזה חודש ימים. ואז שמעו שיש במרוקו גאון אחד גדול קוראים לו ר' עמרם בן דיוואן שהוא יוכל לפתור להם את זה. מה עשו? כתבו את השאלה ושכרו איזה גוי שיקח את השאלה למרוקו ויבקש מרבי עמרם שיכתוב תשובה, [אצל רשב"י שהחברים התקשו באיזה שאלה הם שלחו עם יונה את השאלה לרשב"י, אבל חכמי בית אל שלחו שליח].

הגוי הזה נסע על חמור - מבית אל שבירושלים, למרוקו, לקח לו חודשיים עד שהגיע למקום, נשבר לו הגב... הגיע לשם עד שמצא את הבית של רבי עמרם בן דיוואן.

הוא בא לבית, והוא רואה אחד חופר בגינה באדמה, מסדר איזה משהו, אומר לו: "אדוני, איפה גר רבי עמרם בן דיוואן?" אומר לו: "רגע, תיכף יבוא", הלך, לבש את הגלימה שלו... אומר לו: "מה אתה צריך?", אומר הגוי: "זה כבודו? את הפתק הזה נתנו לי החכמים מבית אל", הראה לו את הפתק, ורבי עמרם קרא את השאלה, ועל המקום, הפך את הנייר וכתב מצד השני את התשובה.

באותה שעה, אשתו של רבי עמרם היתה אופה לחמים בתנור, לחם מרוקאי - "פרנות", רבי עמרם לקח כמה פרנות חמות, ומסר לגוי השליח, ואמר לו: "אימשי, תמשיך בדרךך, תמסור את זה לחכמים". אבל הגוי נעצר: "אדוני, באתי לכאן חודשיים נסיעה, אני צריך לשכב איזה כמה ימים כי יש לי כאבים גדולים". ורבי עמרם אומר לו: "אמרת לך אימשי, תלך!"

הגוי הזה לקח את הלחם והתחיל ללכת, והנה לא עבר 2 דקות, והוא רואה את עצמו בבית אל, התחיל לבכות מהתרגשות, וצעק לחכמי בית אל: "אתם רבנים גדולים, אבל הוא, ברגע אחד הביא אותי לפה! הנה התשובה שהוא כתב על המקום, והדיו עדיין טרי, והנה הלחם שהוא הביא, עדיין חם אש!" והם קראו והתפעלו מאוד מהתשובה. איזה גדולי עולם היו! איזה כח!

זה לא דבר פשוט שזוכים לעשות הילולא שבוע ימים, שבאים לכאן כתות של מלאכים, כל פמליא דלעילא, כולם באים למקום הקדוש הזה, ובעז"ה בכח רשב"י שיהיה עכשיו "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון"

הר מירון בהר סיני

ויהי רצון שהזכות הגדולה של רבי שמעון תכניע את כל אויביו וכל מבקשי רעתו - "תפול עליהם אימתה ופחד" ועם ישראל ישכון לבטח. וכבר אמרנו מה שכתוב "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו, אומרים רבותינו, ועלו מושיעים בהר ציון - סופי תיבות "מרון", כי ע"י התנא האלקי רשב"י

אין לו בגדים והאוצר מתחת השטיח

למשל, הביטחון בה' של רבי יהודה בר אלעאי מתלמידי רבי עקיבא: הגמרא בנדרים מספרת, שר' יהודה בר אלעאי ואשתו בגלל שהיו עניים, היתה להם גלימה אחת, אותה גלימה היתה של שניהם, גם שלו וגם שלה. וכשהוא היה הולך לבית המדרש הוא היה לובש את הגלימה, וכשהיא היתה הולכת לשוק, היא היתה לובשת.

יום אחד, רבן גמליאל גזר תענית ועשה תפילה, ורבי יהודה בר אלעאי לא הגיע, ורבן גמליאל שאל: "איפה רבי יהודה בר אלעאי? הרי הוא ראש המדברים בכל מקום, הוא יתן לנו מוסר, ונחזור בתשובה!" אמרו לו: "אין לו בגד ללבוש, אשתו היתה צריכה את הבגד היה לה פגיושה דחופה, אין לו איך לבוא". אמר רבן גמליאל: "איך זה יכול להיות שיהודה חברנו, אין לו בגד ללבוש?"

שלח רבן גמליאל שליחים אליו לבית, ראו אותו שהוא יושב על השטיח, ואיזה משהו מכסה אותו, אמרו לו: "אין לך בגד ללבוש?" רבי יהודה בר אלעאי התבייש ואמר: "יש לי הכל הנגה תראה" והרים את השטיח שתחתיו, וראו מתחת השטיח הכל אוצרות, ערימות של כסף וזהב.

ובאמת לפני זה לא היה שם אוצרות, אלא שרבי יהודה היה לו ביטחון בה', שיהיה לו נס, שלא יתבייש, ונעשה לו נס ונהיה אוצרות. אבל רבי יהודה בר אלעאי לא רצה ליהנות מהעולם הזה, לא היה מחשיב גשמיים. איזה כח היה להם!

מי יותר גדול? דוד או חזקיהו?

כתוב בילקוט שמעוני: "ארבעה מלכים, מה שתבע זה - לא תבע זה, דוד המלך, אסא, יהושפט וחזקיהו". והמדרש מסביר: דוד המלך אמר לקב"ה "ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם". וככה עשה דוד המלך, היה רודף ולא היה שוב עד שמכלה את כולם, כך הוא כבש את כל ארץ ישראל, גם את עזה גם את לבנון, גם סוריה... הכל. והחרב של דוד היתה הולכת ועוברת מאחד לאחד. היה אומר לה "תלכי תטפלי בכל אלה", והחרב היתה עוברת ומכה. איך כתוב? "שאלו היה מכה באלפיו ודוד ברבבותיו" איזה כח אדיר מן השמיים!

אחר כך בא אסא ואמר לקב"ה: אני אין לי כח להרוג, לכן אני רק ארדוף אויבי, ואתה תגמור בהם, וככה עשה לו הקב"ה. אחר כך בא יהושפט ואמר לקב"ה: אני אין לי כח לרדוף, אני אשיר שירים, ואתה תקצור אותם על ידי השירה והזמרה, "תזמר" אותם מן העולם. והקב"ה קיבל וכך עשה לו. ואחר כך בא חזקיהו המלך אמר: "אני אין לי כח גם לשיר, אני אלך לישון ואתה תגמור אותם". וככה היה.

וצריך להבין את המדרש הזה, וכי אסא ויהושפט וחזקיהו, היו יותר גדולים מדוד מלכא משיחא? שדוד היה צריך לרדוף ולהכות והם לא היו צריכים?

אלא, אומרים רבותינו שהפירוש הוא, שדוד המלך היה במדרגה שגם כאשר הוא רודף את האויבים והורג אותם, היה ברור ופשוט לו, שזה לא הוא, לא היתה אצלו שום מחשבה של "כוחי ועוצם ידי", אלא הכל זה רק הקב"ה. לא היה לו אפילו הרהור הכי קטן שזה הוא, לכן היה אומר, אין מה לדאוג, אני ארדוף אויבי ואשיגם, ולא תהיה לי מחשבה, אפילו בהווא אמינא הכי קטנה, של כוחי ועוצם ידי. אמר לו הקב"ה "קיבלת".

אחר כך בא אסא ואמר, רבונו של עולם, אם אני יהרוג אותם כמו שעשה דוד, חס ושלום עלול להיות לי איזה הרהור הכי קטן, שאני עושה משהו. והקב"ה לא רוצה כאלה הרהורים, לכן הוא לא רצה להרוג, רק רדף, ובוז לא היה לו שום מחשבה של כוחי ועוצם ידי. אחר כך בא יהושפט, ואמר, גם אם אני ארדוף ואתה תהרוג, אני עלול לחשוב שאני עשיתי משהו. לכן אני רק אתפלל ואשיר ואתה תהרוג אותם.

אחר כך בא חזקיהו, הוא אמר, אני, גם אם אני רק ישיר אני יחשוב שפעלתי משהו, לכן אני ישן על מיטתי ולא עושה כלום, ככה לא יהיה לי שום הרהור

שעשיתי משהו. מי אני ומה חיי? וככה היה וכל זה היה בזכות עמל התורה "שתהיו עמלים בתורה".

ונמצא שדוד היה במדרגה הכי גבוהה מכולם, שאפילו שרודף אויבו ומשיגם ומכלה אותם, עדיין לא היה לו שום הרהור הכי קטן שהוא עשה משהו. כי אם יש מחשבה הכי קטנה של כוחי ועוצם ידי, זה לא טוב.

אמר רבן גמליאל: "איך זה יכול להיות שיהודה חברנו, אין לו בגד ללבוש?" שלח רבן גמליאל שליחים אליו לבית, ראו אותו שהוא יושב על השטיח, ואיזה משהו מכסה אותו, אמרו לו: "אין לך בגד ללבוש?"

כולם יאכלו מהחיבור הזה

עכשיו אנחנו נמצאים בדור של רשב"י, איך רשב"י אמר לקב"ה: אתה היית צריך לקחת עשרה נשמות קדושות - עשרה הרוגי מלכות, כדי לברר ניצוצי הקדושה - מתוך עומקה של הקלי', אבל אני לא אלך בתור אחד מעשרה הרוגי מלכות, כי אני יגלה סודות התורה ובכח התורה אני מברר את ניצוצי הקדושה מתוך הקליפות, ואוציא אותם לאורה בכח לימוד התורה, וכל הזוהר, כל התורה, כל מה שאני יעשה, זה הכל לכבודך יתברך, זה לא לכבודי. וסבל צער מערה, ואחרי זה יצא וגילה כל הזוה"ק, ובכח זה דורות על גבי דורות ידעו איך להתפלל איך לכוון כוונות ולברר הניצוצות.

אני אקרא מלשון הזוהר מה שמספר על זה: אֲדַהֲכִי בתוך כך שרשב"י דורש את הסודות הגדולים הללו הָא אֱלֹהִי קָא נְחִית מֵעֵילָא רואים שאלוהי הנביא יורד מלמעלה, בְּכַפָּה תִּיְלִין דְּנִשְׁמָתִין וירד אליהו בכמה חיילות של נשמות הצדיקים שבאו לשמוע על הסודות של תיקון הנשמות, וְכַפָּה מִלְּאֲכָא סוּתְרָנִיה וְעוֹד כמה מלאכים סביבו של אליהו הנביא, וְשִׁכְנִיתָא עֲלָאָה והשכינה העליונה - מלכות דאצילות. היא עֲטָרָה עַל פְּלָהָה עטרה על הראש של כל אותם הנשמות.

בְּהִיחָא זְמַנָּא קָלָא אֲתָעַר בְּאֵילָנָא דְלֵעֵילָא בְּגִנְזָא באותו זמן של הדרוש, אז קול נתעורר באילן העליון - פּרַצְוֹף העליון, בְּגִינוֹן מְיוּחָדִים, וְכַפָּה עוֹפִין דְּנִשְׁמָתִין שְׂרָיִין תַּמָּן בְּעֵנְפֵי וכמה נשמות של צדיקים שנקראים עופות שורים שם בענפי האילן, הִדָּא הוּא דְכְתִיב וזה הוא מה שכתוב רַבָּה אֵילָנָא וְתַקִּיף וכו' גדל האילן ונתחזק שהוא אילן העליון.

וממשיך הזוהר: וְיִימָא חָכִי והקול היה יוצא ושר כך, רַבִּי רַבִּי שהווא רשב"י אֲנִי הוּא אֵילָנָא דְרַבָּה וְתַקִּיף בְּאֵרִי יִתָּא אתה הוא דוגמת האילן הגדול העליון והחזק בתורה הקדושה כלומר ע"י סודות התורה שגילית, בְּעֵנְפֵי דִילָךְ דְּאִנּוֹן אֲבָרִין קְדִישִׁין בענפים שלך - האיברים הקדושים שלך, כַּפָּה עוֹפִין שְׂרָיִין תַּמָּן כמה נשמות אתה מברר בניצוצי הקדושה, דְּנִשְׁמָתִין קְדִישִׁין בְּגִנְזָא דְלֵעֵילָא של נשמות קדושות כדוגמת הנשמות של עולמות העליונים.

והרי עיקר הגאולה לאוקמא שכינתא מעפרא, תלוי בבירור ניצוצי הקדושה, וכל זה ע"י קריאת ספר הזוהר. ולכן ממשיך אותו הקול לומר לרשב"י: וְכַפָּה בְּנִי נִשָּׂא לְתַתָּא וכמה בני אדם למטה בעוה"ז יִתְפַּרְסְנוֹן מֵהָא חֲבִירָא דִילָךְ יתפרנסו ויהיו ניונים מזון רוחני מהזוה"ק החיבור המיוחד שלך, פֶּד תִּגְלִי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְתָּא בְּסוּף יוֹמָא כאשר יתגלה בעוה"ז בדור האחרון, וּבְגִינִיָּה ובזכות ספר הזוה"ק יתקיים וְקִרְאָתָם דְּרוּר בְּאַרְצֵן וְגו' דרוור זה גאולה שייבוא משיח צדקנו ויגאלנו גאולת עולמים.

ויקרא שמו בישראל: ספר הזוהר

הזוהר אומר, למה נקרא שמו "הזוהר": כְּתִיב וְהַמִּשְׁפָּלִים יִזְהִירוּ פִּזְהֵר הָרְקִיעַ וְגו'. אֵלֶין אִנּוֹן רַשְׁבִּי וְחֲבֵרָיו וכו' אלו הם רשב"י ותלמידיו, דְּאִזְדָּהְרוּ וְזִהְרוּ

לְעֵלָא בְּהַר הָרָקִיעַ שֶׁהֵאִירוֹ אוֹר גָּדוֹל מֵאֵד לְמַעַל בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים כֹּאדֹר הָרָקִיעַ הָעֲלִיּוֹן. מֵאִי בְּהַר מֵה הוּא הַפִּירוֹשׁ כּוֹהֵר הָרָקִיעַ?

אֵלָּא כִּד עֲבָדוּ הָאֵי חֲבֻרָא כֹּאשֶׁר עָשׂוּ וּתְיָקְנוּ וַחֲבִירוּ אֶת זֶה הַחִיבּוּר סִפֵּר הַזֶּה "קִסְטָמָנוּ עֲלֵיהָ לְעֵלָא וְקִרְאוּ לֶיהָ סִפֵּר הַזֶּה וְכוּ" הַסְכִּימוּ עֲלָיו מִלְמַעַל בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְקַרֹּא לְסִפֵּר הַזֶּה סִפֵּר הַזֶּה הַקְדוּשָׁה, כִּי לִפְנֵי כֵן קִרְאוּ לוֹ "סִפֵּר הַבְּהִיר" וְאִם כֵּן מִן הַשְּׂמִים קִרְאוּ לוֹ סִפֵּר הַזֶּה.

בְּהַהוּא זְמַנָּא דִּתְחַבֵּר הָאֵי חֲבֻרָא רִשְׁוֹתָא אֲתִיְהִיב לְאֵלֵהוּ לְאִסְכָּמָא עִמְהוֹן בֵּיה בִּאוֹתוֹ זְמַן שְׁנַתְחַבֵּר הַזֶּה "קִרְשׁוֹת נִתְּנָה לְאֵלֵהוּ הַנְּבִיא לְהַסְכִּים עִמְהֶם וְכָל מֵאִירֵי מִתִּיבְתָּא דְלַעֲלָא וְכָל בְּעֵלֵי הַיְּשִׁיבוֹת שֶׁל מַעַל שֶׁהֵיא יִשְׁיבְתוּ שֶׁל הַקֶּבֶ"ה וְתִתָּא וּלְמַטָּה בִּישִׁיבוֹת שֶׁל הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְכָל חֲלָיִין דְּמִלְאָכִין עֲלָאִין וְכָל הַצְּבָאוֹת שֶׁל הַמְּלָאכִים הָעֲלִיּוֹנִים וְנִשְׁמָתֵין עֲלָאִין לְמַחְוֵי עִמְהוֹן בְּאִסְכָּמָתָא וְרִעֻתָא כְּתָדָא וְכָל הַנִּשְׁמוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה הַלְלוּ עִם רֶשֶׁב"י וְחֲבֵרָיו בְּהַסְכָּמָה וְרִצּוֹן אַחֵד.

וְעוֹד הוּא אוֹמֵר: וְהַיְּשִׁיבוֹתִים יִתְּרוֹ וַיִּאֲרוּ בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, אֵלֵין שִׁיתִין רְבּוּא מֵאִירֵי מִתִּיבְתִין דְּלַעֲלָא אֵלּוֹ הַמְּשַׁכִּילִים הֵם שְׂשִׁים רְבּוּא נִשְׁמוֹת בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה שֶׁבִּגְן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן וְאֵלֵין שִׁיתִין רְבּוּא מֵאִירֵי מִתִּיבְתִין דְּלַתָּתָא וְגַם הֵם אוֹתָם שְׂשִׁים רְבּוּא נִשְׁמוֹת בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה שֶׁבִּגְן עֵדֶן הַתְּחַתּוֹן לְמַטָּה גַּם בְּעֲלִיּוֹן יִשׁ "מַעַלָּה" וְ"מַטָּה" וְאֵלֵין שִׁיתִין רְבּוּא דְּמִלְאָכִין וְגַם הֵם אוֹתָם שְׂשִׁים רְבּוּא שֶׁל מְלָאכִים מַעֲלָם הַיְּצִירָה הַמְּלּוּיִם אֶת הַנִּשְׁמוֹת שִׁיּוּדוֹת לְמַטָּה שֶׁבְּעוֹלָם הָעֵשִׂיָּה. וְאֵלֵין שִׁיתִין רְבּוּא כּוֹכְבֵיָא וְגַם הֵם אוֹתָם שְׂשִׁים רְבּוּא כּוֹכְבִים בְּלִהּוֹ יִתְּרוֹ בְּהַהוּא דִּתְחַבֵּר פְּנֵי מִשְׁחָה פְּנֵי חֲמָה, בְּלִהּוֹ יִתְּרוֹ בְּחֲבֻרָא דָּא כָּל אוֹתָן הַנִּשְׁמוֹת יִאֲרוּ וַיִּתְּרוּ כֹּאֲתוֹ שְׁנֵאֲמַר בּוּ פְּנֵי מִשְׁחָה מֵאִירִים וּמִזְהִירִים מִנִּשְׁמַת מִשְׁחָה הַמֵּאִירָה לְכָל הַתְּחַתּוֹנִים, כִּי כּוֹלָם יִאֲרוּ בַּחִיבּוּר זֶה שֶׁל סִפֵּר הַזֶּה הַקְדוּשָׁה. בֵּיה יִתְּרוֹ בְּמִלְוִלָה בְּגִירֶסֶת סִפֵּר הַזֶּה "קִסְטָמָנוּ עֲלֵיהָ לְעֵלָא וְקִרְאוּ לֶיהָ סִפֵּר הַזֶּה וְכוּ" הַסְכִּימוּ עֲלָיו מִלְמַעַל בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְקַרֹּא לְסִפֵּר הַזֶּה סִפֵּר הַזֶּה הַקְדוּשָׁה, כִּי עַ"כְּ תִּתְּבוּ הַדְּבָרִים מֵאִירִים כְּסִפִּירִים לְהֵאִיר הַנִּשְׁמָה בְּהַר הָרָקִיעַ. וְאִם יִאֲרוּ אוֹתָם שְׂעוֹסִקִים בְּסִפֵּר הַזֶּה כֹּאֲדֹר הָרָקִיעַ וְעַל שְׂמֵהוּ שֶׁל הַדַּעַת נִקְרָא סִפֵּר זֶה "זוֹהַר" שֶׁהַשְּׁפַעַת אוֹר הַסִּפֵּר הַזֶּה בִּאֵה מִהַזֶּה הָעֲלִיּוֹן.

גְּדוּדִים גְּדוּדִים בְּאוֹר לְבִית

עֲכָשִׁי מֵה קוֹרֵה? בְּעוֹ"ה מִחֵר יוֹם ל"ג בְּעוֹמֵר י"ח בִּאִיר - שְׁנַתְקִדֵּשׁ הַיּוֹם הַזֶּה מִן הַשְּׂמִים. בְּיוֹם הַזֶּה אִמְרָה לְהַם רֶשֶׁב"י "הַיּוֹם אֲנִי מְגַלֶּה סוּדוֹת, כָּל מֵה שְׁגִילִיתִי עַד הַיּוֹם עֲכָשִׁי אֲנִי עוֹשֶׂה סִיּוּם שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה הַזֹּאת, חִיכִיתִי לַיּוֹם הַזֶּה".

אִיךָ הוּא כּוֹתֵב בְּתַחֲלִיל הָאִידְרָא: תֵּאֲנָא שְׁנִינוּ בְּהַהוּא יוֹמָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעָא לְאִסְכָּלָא מִן עֲלָמָא וְהוּא מְסַדֵּר מְלִיז בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁרֶשֶׁב"י הִיָּה צִרִיךְ לְהַסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם וְהִיָּה מְסַדֵּר אֶת הַסוּדוֹת הַגְּדוּלִים שִׁישׁ לוֹ כְּדֵי שִׁיּוּכַל לְגַלּוֹת אוֹתָם בְּיוֹם הַזֶּה. אֲתִפְנִישׁוּ חֲבֵרָא לְבִי רַבִּי שְׁמַעוֹן הַתַּאסְפּוֹ הַחֲבֵרָא קִדִּישָׁא לְבִית רֶשֶׁב"י כְּדֵי לְהִיּוֹת עִמּוֹ בְּיוֹם הַקְדוּשָׁה הַזֶּה וּלְזַכּוֹת לְשִׁמּוּעַ מִמֶּנּוּ אֶת הַסוּדוֹת שֶׁלֹּא שִׁמְעַתָּן אוֹזֵן מַעֲלָם. וְהוּוּ קָמִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ דְּרַבִּי אֲבָא וְשִׁאָר חֲבֵרָא

הַגִּיעָה לְפָה אִיזִיה חִיילַת שֶׁהִיא אוֹמֶרֶת שֶׁהִיא אַחַת הַתְּצַפִּיתִינוֹת שֶׁל כָּל הָאֲזוּר, הִיא אוֹמֶרֶת שֶׁהִיא רֹאֶתָה תּוֹפְעָה עַל טְבַעִית, אֵין דְּבַר כּוֹזֵה וְהִיא אוֹמֶרֶת "אֲנִי אֶרְאֶה לָכֶם אֶת הַכָּל בְּצִילּוּמִים, אֲנִי צִילְמַתִּי אֶת הַכָּל כִּי לֹא הִיִּיתִי מֵאֲמִינָה

וְהִי לְפָנֵינוּ ר"א בְּנוֹ ור' אֲבָא וְשִׁאָר הַחֲבֵרִים וְהוּוּ מְלִיָּא בִּיתָא וְהִיָּה מְלֵא הַבֵּית מִשִּׁאָר כָּל הַתְּנָאִים וְהַחֲכָמִים שֶׁהִיוּ בְּאוֹתוֹ דּוֹר שְׂכוּלָם בָּאוּ לְבַקֵּר אֶת רֶשֶׁב"י.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאִמְרָה הָאֵל שְׁתָּא אִמְרָה רֶשֶׁב"י הִנֵּה עֵתָה שֶׁהַשְּׂכִינָה כֹּאן עִם כָּל נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, א"כ שְׁתָּא דְרִעֻתָּא הוּא שְׂעָה שֶׁל רִצּוֹן הִיא לְבִאָר כָּל

הַסוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים. וְאִנָּא בְּעִינָא לְמִיַּעַל בְּלָא כְּסוּפָא לְעֵלְמָא דְאֵתִי וְאִנִּי רּוֹצֵה לְהִיכַסּ בְּלִי שׁוּם בּוֹשֶׁה לְעוֹלָם הַבָּא. וְהָא מְלִיז מְדִישִׁין דְּלָא גְלִיָּאוּ עַד הַשְּׁתָּא וְהִנֵּה אוֹתָם הַדְּבָרִים הַקְדוּשִׁים שֶׁלֹּא גִילִינוּ עַד עֵתָה בְּאִדְרָא רְבִה, וְלִכְּנָן עֵתָה, בְּעִינָא לְגַלְיָאָה קָמִי שְׂכִינְתָּא אֲנִי רּוֹצֵה לְגַלּוֹת אֶת סוּדָם לְפָנֵי הַשְּׂכִינָה, דְּלָא יִמְרָוּ דִּיהָ בְּגִירֵינוּתָא אִסְתַּלְקָנָא מִן עֲלָמָא שֶׁלֹּא יִאֲמָרוּ עַלִי בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁבַחְסָרוֹן שֶׁהַחֲסָדִי לְבִאָר הַסוּדוֹת נִסְתַּלְקָתִי מִן הָעוֹלָם.

אִמְרָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּמָה שְׁנִיָּא שְׁתָּא דָּא מֵאִדְרָא כְּמָה מִשְׁנָה שְׂעָה זֶה מִזְמַן הָאִדְרָא רְבִי קִדִּישָׁא. דְּבִאִדְרָא אֲזִידְמֵן קוֹב"ה וְתִתִּיבּוּ כִי בְּאִדְרָא נִדְמֵן הַקֶּבֶ"ה וּמִלְאכֵי הַמְּרַכְבָּה שְׁלֹו. וְהַשְּׁתָּא, הָא קִדִּישָׁא בְּרִיךְ הוּא הָא, וְאֵתִי עִם אֲנֹן צִדִּיקָא דְּבִגְנִיתָא דְעֵדֶן וְעֵתָה בְּאִדְרָא זֶה הִרִי הַקֶּבֶ"ה כֹּאן, וְבֹא עִם נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁבִּגְן עֵדֶן כְּדֵי שִׁישְׁמְעוּ אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, מָה דְּלָא אֶעְרַעוּ בְּאִדְרָא מֵה שֶׁלֹּא נִדְמֵן בְּאִדְרָא רְבִי, כִּי שֵׁם לֹא בָּאוּ נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים. הוּא אוֹמֵר אִיזִיה כְּבוֹד יֵשׁ לוֹ שִׁירְדוּ מִן הַשְּׂמִים קוֹב"ה וְשְׂכִינְתִּיה, צְבָאוֹת הַשְּׂמִים, גְּדוּדֵי מְלָאכִים וְנִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, כּוֹלָם בָּאוּ לְבֵית שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן כּוֹלָם יוֹשְׁבִים שֵׁם, וְכוֹלָם מִצְפִּים לְשִׁמּוּעַ מִפְּנֵי אִיזִיה דְּבִרִי תּוֹרָה סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים שִׁיּוּצִיא! פְּלֵא פְּלֵאוֹת!

מִי הַבְּרִיָּה אֶת הַטִּילִים

לִכְן כּוֹתֵב רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים: בְּיוֹם הַקְדוּשָׁה הַזֶּה, מִצּוֹה גְּדוּלָה עַל אֱלֹהִים שֶׁנִּשְׁמָצִים בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל לְלַכֵּת אֲצֵל רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְמִי שֶׁלֹּא יוֹכֵל, יֵלֵךְ לְרַבִּי עֲקִיבָא. רַק מָה? עֲכָשִׁי יֵשׁ אִיזִיה בְּעִיּוֹת שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא מְבִינִים בָּהֶם.

גַּם בְּשִׁנַּת תִּשְׁפ"ד הָיוּ פַּה בְּעִיּוֹת: וְאִנִּי רּוֹצֵה לְסִפֵּר לָכֶם שֶׁאִי הַגִּיעָה לְפָה אִיזִיה חִיילַת שֶׁהִיא אוֹמֶרֶת שֶׁהִיא אַחַת הַתְּצַפִּיתִינוֹת שֶׁל כָּל הָאֲזוּר, הִיא אוֹמֶרֶת שֶׁהִיא רֹאֶתָה תּוֹפְעָה עַל טְבַעִית, אֵין דְּבַר כּוֹזֵה וְהִיא אוֹמֶרֶת "אֲנִי אֶרְאֶה לָכֶם אֶת הַכָּל בְּצִילּוּמִים, אֲנִי צִילְמַתִּי אֶת הַכָּל כִּי לֹא הִיִּיתִי מֵאֲמִינָה חֲשַׁבְתִּי שֶׁאֲנִי מְדוּמִינִית", וְהִיא אוֹמֶרֶת שֶׁטִּיל אַחֲרֵי טִיל שִׁשּׁוּלָחִים לְמִירּוֹן, הוּא לֹא מִתְקַרֵּב, וְהֵם יוֹדְעִים אֶת הַכְּתוּבָת אִיפֵּה זֶה אִמְרָה לִפְּלוֹל, אֲבָל כָּל הַטִּילִים בְּרַחוּ! לֹא בָּאוּ לְאִיזוֹר בְּכָלָל! זֶה פּוֹרְסֵם בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת הַדְּבָרִים שֶׁלֹּה!

הַשְּׁנַתִּים הָאֲחֵרֹנוֹת הִצִּירוּ אֶת הַמִּצֵּב

אִזִּי יֵשׁ לָנוּ מִתְּנֵה כּוֹזָת מִן הַשְּׂמִים זְכוֹת כּוֹזָת - הַזֶּה הַקְדוּשָׁה שֶׁאֵין כְּמוֹתוֹ בְּעוֹלָם. אֲנִי אֲגִיד לָכֶם מֵה זֶה מַעַלֵּת לִימוּד הַזֶּה הַקְדוּשָׁה, אֲנַחְנוּ זְכִינוּ לְגַדּוֹל אֲצֵל רַבִּי מְרַדְכִי שְׂרַעְבִי, נּוֹלְדֵנוּ שֵׁם וְגַדְלָנוּ שֵׁם. וְאֵת הַסִּיפּוֹר הַזֶּה אֲנִי שִׁמְעַתִּי מִהֶרֶב שְׂרַעְבִי:

הִיָּה פַּה פְּעַם לּוֹמֵד יְהוּדִי אַחֵד, הֶרֶב שֶׁל כָּל הָעֵדָה הַכּוֹרֵדִית, בְּכָל הָאֲזוּר הַזֶּה, קִרְאוּ לוֹ רַבִּי יִצְחָק הַכְּהֵן, וְהִיָּה שְׂמָה אֲנָשִׁים יִקְרִים כֹּאֲלֵה חֲבִיכִים וְהוּא הִיָּה מְלַמֵּד אוֹתָם וּמְדַרִּיךְ אוֹתָם.

בְּסוֹף יָמָיו הוּא בָּא לְרֶב שְׂרַעְבִי וְאִמְרָה לוֹ: כְּבוֹד הֶרֶב, אֲנִי רֹאִיתִי שְׂמִי שֶׁל לּוֹמֵד זֶה "קִמִּי שֶׁלֹּא לּוֹמֵד חֲכָמַת הַסּוּד, בְּשִׁמִּים מוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִמְּחִיצָתוֹ שֶׁל הַקֶּבֶ"ה, הוּא לֹא יוֹכֵל לְשַׁבֵּת שֵׁם, יֵשׁ מְקוֹם לְפִשְׁט, אֲבָל אִם רּוֹצֵה לְהִגִּיעַ לְעוֹד מְקוֹם אוֹתָהּ נִשְׁמָה לֹא יוֹכֵלָה לְהִגִּיעַ, אִם הוּא מִתְקַרֵּב - נִשְׂרָף. וְמָה אֲנִי אֶעֱשֶׂה? אֲנִי כֹּהֵר זָקֵן רּוֹצֵה לִיכּוֹת מִשְׁהוּ אֲבָל אֲנִי לֹא מְבִין כְּלוּם. אֵף פְּעַם לֹא לְמַדְתִּי הַקְדָּמוֹת.

אִמְרָה לוֹ הֶרֶב "תִּשְׁבֵּה פַּה לֹא צִרִיךְ לְהִבִּין, אִם הַבְּנֵת הַבְּנֵת אִם לֹא הַבְּנֵת אִזִּי רַק תִּשְׁמַע, זֶה מְסַפִּיק". הֶרֶב יִשֵּׁב אֲצֵלָנוּ שְׁנַתִּים יָמִים. וְחוֹדֵשׁ חוֹדֵשִׁים לְפָנֵי שְׁנַפְטֵר הִיָּה רַק שׁוֹתָה לֹא אוֹכֵל, הִיָּה מְזוּדָכְךָ מֵאֵד. וְהִיָּה בָּא לְכָל הַשִּׁיעוּרִים - שׁוֹמֵעַ, אֲבָל הוּא לֹא עֵדִיין לֹא הִבִּין. וְנִפְטָר.

וְסִיפֵר לָנוּ הֶרֶב שְׂרַעְבִי, שֶׁאֲחֵרֵי שֶׁהוּא נִפְטָר הוּא בָּא לְרֶב בַּחלוּם, וְאִמְרָה לוֹ: "כְּבוֹד הֶרֶב! תּוֹרָה רְבִה! בִּאתִי לְהִגִּיד לָךְ שְׂוִיכִית אוֹתִי!" וְהֶרֶב אוֹמֵר לוֹ: "מָה זִיכִיתִי אוֹתְךָ?", וְרַבִּי יִצְחָק אוֹמֵר: "כָּל מֵה שֶׁלְּמַדְתִּי וְלִימַדְתִּי וְכָל הַתְּפִלוֹת שֶׁעֲשִׂיתִי כָּל הַחַיִּים שְׁלִי, לֹא עִזַּר לִי כְּמוֹ הַשְּׁנַתִּים הָאֵלֶּה שִׁישְׁבַּתִּי אֲצִלְךָ וְרַק שִׁמְעַתִּי בְּלִי לְהִבִּין! זֶה פֶּתַח לִי אֶת כָּל הַשְּׂעִרִים הָעֲלִיּוֹנִים!", זֶה שִׁימָח אֶת הֶרֶב.

וְאַחֵר כֵּךְ, הֶרֶב שְׂרַעְבִי שֶׁאֵל אוֹתוֹ בַּחלוּם: מָה עִם הַגְּאוּלָּה? וְרַבִּי יִצְחָק סִימֵן

לא אזורק אותך יותר!

גם האדם שלומד בזוה"ק, הפשטים של זוהר זה כל כך יפה, כל כך אמיתי - תורת אמת היתה בפייהו. ממש כך. למשל, יש פסוק "נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל" שואל הזוהר מה זה לא תוסיף קום בתולת ישראל? הלא יש לנו גאולה?

אני ראיתי את רבי ניסים נחום בחלום, והנה בידו מטה - מאיר מסוף העולם ועד סופו. ואני אומר לו: רבי ניסים מה זה ביד שלך? אמר לי: "זה מטה של מלך המשיח, וכשהוא יבוא - אני מוכב לתת לו

רבותינו דרשו, נפלה לא תוסיף - לנפול, מכאן ואילך "קום בתולת ישראל", שאלו את רשב"י תפרש לנו, אבל רשב"י אמר הרי כתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל.

אלא אומר רשב"י, כל מה שאמרנו רבותינו מתוק, אבל אני אגיד לכם מה הפשט: משל למלך גדול מולך בכיפה, איזה חיים טובים חיו המלך והמלכה, משהו לא רגיל בעולם, היו שמחים אחד עם השני. אחרי עשר שנים, יום אחד עשתה המלכה איזו בעיה למלך. אמר לה: תראי, אני אוהב אותך, את חשובה, אבל אני מלך, ואני חייב להתנהג איתך כמלך. תלכי מהבית שבוע. איפה אני אלך? אני אלך לשכונת? אני מתביישת להגיד להם שהמלך הוציא אותי מהבית. איך אפשר יא רוחי? אומר לה: לא יודע, קחי איתך שתי נערות, שתי משרתות באררה [-החוצה], עוד שבוע תחזרי.

הלכה לאיזה יער, נכנסה בתוך הכוכים, פרסו לה שמה סדין ומזרן, הביאו לה צידינית, עשו לה פרימוס, אוכל, תנור שלא יהיה לה קר, סידרו לה הכל, וכך שבוע ימים העבירה את זה. אחרי שבוע באה לבית המלך, קיבל אותה בסבר פנים יפות. נגמר.

טוב, עבר שנתיים, שלש, קמל, עוד פעם היה איזה פקשוש... אמר לה עכשיו תלכי חודש. איך חודש? מה חודש? אין ברירה, הלכה חודש מסכנה סובלת, אחרי חודש באה, והמלך קיבל אותה יפה. גמרנו.

אחרי זה עוד פעם קרה איזה פקשוש... אמר לה: לכי. כמה זמן? באררה, לכי. אל תשאלי כמה זמן, לכי מפה. עכשיו היא לא יכולה לבוא לבד, כי המלך זרק אותה, לא אמר לה מתי לבוא. מה היא תעשה?

עברו חמישה חודשים, שישה חודשים, המלך גם מתחיל לכאוב לו הבטן... מתגעגע למלכה. אומר: אני לא אמרתי לה לבוא, ומה נעשה עכשיו, מתי היא תבוא. אמר המלך: אני אלך אצלה. הולך לחפש אותה, עד שמצא אותה. בא המלך, והיא בוכה, מה, עכשיו עוד פעם תזרוק אותי? אמר לה המלך: זהו, מהיום, על כפיים חקותיך, לא אזורק אותך לעולם. לקח אותה, הרים אותה, והביא אותה לבית. אומר לה: מהיום את אחותי, רעיתי, יונתי, תמתי, לעולם לא אשלה אותך.

אומר רשב"י: כך הקב"ה אומר, כל זמן שישאל בגלות היא לא באה, מה היא תעשה, פעם ראשונה היינו במצרים וחטאנו. אחרי 250 שנה, בנה לנו בית המקדש, החריב בית מקדש ראשון, חטאנו עווינו פשענו, אחרי 70 שנה תחזרו לבנות. וכך הקב"ה קצב זמן. אח"כ בית שני, החריב אותו, ולא אמר לנו מתי לחזור.

אנחנו עכשיו כבר אחרי 2000 שנה כמעט. נפלה לא תוסיף קום מעצמה, עד עכשיו היתה קמה לבד ובאה, אומר רשב"י, עכשיו היא לא תוסיף קום מעצמה, הקב"ה אומר: אני אבוא ועל כפיים חקותיך, אני ארים אותך. אני אקים את השכינה. אני אביא אותה בכבוד מלכים. לכן אומר: נפלה לא תוסיף קום מעצמה. אלא אני אביא אותה, לא שלא תוסיף קום ח"ו. עד עכשיו היא

לו באצבע - הוריד את האצבע והעלה ואמר לו: משיח קרוב ולא קרוב! הכל תלוי בנו. אם ילמדו זוהר ויעשו תשובה, הוא מיד בא, ויבוא ברחמים, זה הכל תלוי בנו. ואני הייתי מתפלל על זה, אדם שומע סודות התורה, ולא מבין, איזה זכויות יש לו!

זה מאכל של חלאבים...

ותשמעו דבר פלא שכתוב בספר של הרב שלום הדאיה, והביא את זה ר' עובדיה הדאיה בנו את המעשה הזה על אביו. ר' שלום הדאיה היה ראש המקובלים בבית אל בדור האחרון, הרב שרעבי למד אצלו. וחמיו של ר' שלום הדאיה, היה דיין ראש הבי"ד של חלאב, קראו לו ר' יצחק לבטון והוא בסוף ימיו, עזב את הרבנות ואת הדיינות עלה לארץ, והלך אצל חתנו חכם שלום הדאיה.

אחרי שבא ר' יצחק לבטון לחתנו חכם שלום הדאיה, הוא אמר לחכם שלום, "בוא נלמד עץ חיים". אמר לו חכם שלום: "אף פעם לא עסקתי בזוה" אמר לו רבי יצחק: "צריך לעסוק בזה, איך תעלה לבית דין של מעלה בלי ללמוד את זה?". וחכם שלום מספר, "במשך שנתיים למדנו עץ חיים, ועשינו סיום" והם בודאי למדו את זה בהבנה, הם היו גאונים גדולים.

[פה היה ר' מרדכי עטיה ע"ה סיפר לנו שהוא היה בסיום של העץ חיים של חכם שלום הדאיה עם חמיו, ומספר "אכלנו משמשיה" אני לא יודע מה זה... זה מאכל של החלאבים...]

והוא מספר שהם קבעו ביניהם חכם שלום וחמיו, שמי שיפטר קודם, יבוא לחבירו ויספר מה קורה בעולם העליון. מטבע הדברים נפטר ר' יצחק לבטון הראשון, ובאמת יום אחד בא ר' יצחק לבטון לחתנו בחלום, ואומר לו כך: "כל מה שלמדתי כל החיים שלי, ודנתי את עם ישראל, והייתי דיין בארם צובא בחלאב, עשיתי כל העבודה, כל זה קטן ואפס לעומת מה שלמדתי איתך שנתיים בהבנה עץ חיים". שנתיים האלה, שווים יותר מכל מה שלמד פשט כל החיים! אין לשער ולתאר מה עושה ופועל הלימוד הזה בעולמות העליונים, זה מגן על כללות ישראל, ומכמה צרות זה מציל.

ועוד חכם שלום שאל את רבי יצחק, מתי אתם נפגשים אתה וכל האחרים שבעולם העליון? איפה אתם רואים אחד את השני? אמר לו רבי יצחק: רק בראשי חדשים, באיזה חגים, נפגשים המשפחות

כל אחד לפי המעשים שלו, כל אחד במקומו, לפעמים לעיתים רחוקות יש מפגש, שאני רואה את זה ואת זה, אבל בזמן רגיל, לא יודעים אחד מהשני, שם זה כל אחד בעולם שלו. אבל על כל פנים רואים איזה כוחות! מה זה זוהר! מה זה סודות התורה!

המצוה שלנו כרי להינאל שוב

לא סתם כתוב "בדא יפקון מן גלותא ברחמיה": רבי יצחק דלטאש בהקדמתו לספר הזוהר, אומר איך הקב"ה הציל אותנו ממצרים, הרי לא היה לנו זכויות, עם ישראל היו בטומאה הנוראה, במצב שעוד רגע לא היו יכולים לצאת מהטומאה הזאת לעולם. והקב"ה הציל אותנו. ואם כן, איזו זכות היתה לעם ישראל? אלא, הקב"ה נתן לנו שתי מצוות דם הפסח ודם המילה: להזות דם על המשקוף, ולעשות ברית מילה, בזכות שתי המצוות האלה נגאלו.

אומר רבי יצחק דלטאש: זה היה בדור של יציאת מצרים, אבל עכשיו, בדור שלנו, איזה זכות יש לנו להינאל, מה נתן לנו הקב"ה שנעשה בשביל הגאולה? אומר רבי יצחק, הרי רשב"י מבטיח בזוהר הקדוש: "בדא יפקון מן גלותא ברחמיה" - על ידי לימוד הזוהר הקדוש, שנלמד ונגרוס זוהר, בזכות זה עם ישראל יוצאים מן הגלות, ברחמים, בלי בעיות, בלי מלחמות.

לפי זה כותב רבי יצחק דלטאש, שהזכות הגדולה שנתן לנו ה' יתברך בדור האחרון, זה לימוד הזוהר, איזה זכות גדולה, זו הזכות הגדולה ביותר להינאל ולהינצל מכל הבעיות ומכל הצרות. אז בעז"ה נשתדל חזק חזק בכל ליבנו בכל מרצנו על הזכות הגדולה והנפלאה הזאת.

איך אמר דוד המלך? "כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי" - אני כמו תינוק שהוא יונק משידי אמו, הוא דואג? כך גם אני - כל עם ישראל עלי, איך יהיה? מה יהיה? כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי, אני לא דואג משום דבר.

עם כאלה בעלי בתים - אני לא הולך

רבי נתן שפירא בעל 'מגלה עמוקות', היה אב"ד בקראקא. יום אחד, הזמינו אותו למקום אחר יותר גדול. אמר: אני אלך שמה, אזכה יותר את הרבים, וכמה שהתחננו אליו - אמר להם: אני הולך, הוא סגר בדעתו ללכת.

אבל לפתע, לפני שהוא יצא אמר להם: אני לא הולך, אני נשאר פה. אמרו לו: מה קרה כבוד הרב? אמר: אני אגיד לכם, היה לי דין תורה - אחד העשירים ראה איזה עני מרוד שמתפרנס בקושי ממכירת כעכים, כעכים זה כל מיני לחמים, עוגות. ראה אותו כמה הוא מתענה, איך שהוא בא ומוכר אחד אחד עד שיהיה לו פרנסה. אמר לו: כמה אתה מתפרנס לשבוע? אומר לו נגיד 500 ש, אומר לו: אני אתן לך כל שבוע 2000 ש לך תלמד תורה. הסכים, והלך ללמוד.

אחרי חודשיים, אותו עשיר עובר בשוק, רואה אותו שוב מוכר כעכים, הלו, אמרתי לך תעזוב את זה, אני אתן. אומר לו העני: לא רוצה יותר, חזרתי בי. לא אקח ממך כסף. אני רוצה להתפרנס מיגיע כפי. אומר לו: מה זה? תבע אותו לבית דין אצל בעל מגלה עמוקות. אמר לו בעל המגלה עמוקות: למה הפכת את האוזן? אמר לו העני: אני אגיד לך מה קורה, הייתי אופה כעכים בלילה, ואני ורעייתי היינו מתפללים שהעיסה תצליח, אח"כ מתפללים שהאפייה תצליח, אח"כ שהכעכים יצאו פריכים, יצאו טובים, לא קשים, לא שרופים, איזה תפילות, ואח"כ שיקנו. שזה ילך. שתהיה לנו פרנסה. הייתי מרגיש שייכות לה, הייתי קשור להקב"ה, עכשיו אני מקבל כסף הכל על מוכן, לא מרגיש קשור לה, ולכן אנחנו לא רוצים את הכסף, אני רוצה להיות קשור להשי"ת.

אומר המגלה עמוקות: אם יש לי בעלי בתים כאלה פה בעיר, אני לא עוזב את העיר קראקא, אני נשאר כאן. איך הם עמלים בתורה ורוצים להיות קשורים בהשי"ת. בחוקותי תלכו שתהיו עמלים בתורה, זה לא רק העמל הגופני - זה עמל במחשבה. איך אדם עמל במחשבתו, איזה חשק יש לו. פלא פלאות.

האדם גדל לאט

ראש הישיבה רבי יהודה צדקה ע"ה היה אומר לנו: אתם יודעים מה זה בחוקותי תלכו? צריך תמיד ללכת ולהתקדם, אם אדם עומד במקום - הוא יורד, אין לעמוד. צריך לעמוד וללמוד ולעמול, כמו רשב"י, איזה עמל, איזה חשק, איזה מרץ, אם אדם לא הולך - אז הוא יורד. הנה, שור בן יונו קרוי שור, "שור או כשב כי יולד", הבהמה - איך שהיא נולדת, איך שהיא נבראה - כך היא ממשיכה כל הזמן. אבל הבן אדם - לאט לאט גדל, לאט לאט מדבר, מתקדם, מתקדם, וכך צריך לעבוד עם השכל. פלא פלאות.

חזכי לשני בנים גדולים

היה מקום באשכנז, שלא היה שם ש"ס. היה איזה גביר אחד ש'ה' חנן אותו בכסף, היה נוסע לחו"ל וחוזר, אשתו אמרה לו: אתה הולך ובא, לא אכפת לי, אבל אני רוצה שבכל פעם אתה מביא לי איזה מתנה, וכעת אני רוצה שתביא לי ש"ס. אמר לה: מה תעשי בש"ס? מה אכפת לך, אני רוצה ש"ס לבית. סוף דבר השיג לה ש"ס, אבל כל חלק היה ממקום אחר, זה לא היה ש"ס אחד שלם.

מה היא היתה עושה? כל מי שהיה צריך לשאול איזה מסכת היה בא אצלה לבית, והיתה משאלה לו את המסכת. יום אחד הגיע לבית שלהם בעל ה'שאגת אריה' שהיה צריך לעיין בכמה גמרות, ישב שם לומד ולומד עוד עוד, והיא מכינה לו אוכל ומסדרת לו, רק תלמד כבוד הרב. לבסוף אמר לה: איזה חסד עשית עמי, ולא מעניין אותך כלום העיקר זה התורה, אני מברך אותך בזכות שנתת לי לעסוק בתורה, שיהיו לך שני בנים גדולים, אחד ילמד את כל העולם כולו תורה, והשני יהיה כולו תורה, ת"ח שאין כמותו.

היתה קמה מעצמה, עכשיו היא לא תקום מעצמה, אלא אני אבוא. ככה אומר רשב"י מעכשיו הגלות שלנו לא תוסיף קום מעצמה, אלא הקב"ה הוא יבוא והוא יקים אותנו מעפר - הוא יגאל אותנו הוא בעצמו יבוא. איזה פירוש זה!

אני ראיתי שהוא מחזיק את המקל של המשיח

ולכן אגיד לכם עוד דבר מה אמר לנו הרב שרעבי, תמיד אני אומר את זה אבל זה מאוד מאוד חשוב:

היה יהודי צדיק קראו לו רבי ניסים נחום, הוא היה גביר גדול, הוא בא בדור הקודם לארץ ישראל מטריפולי, ובנה ישיבה מיוחדת לחכמי הקבלה שבראשם עמד רבי שאול דוויק הכהן - ונקראת 'רחובות הנהר', כל חכמי המקובלים למדו שם. ואמר לי רבי יצחק כדורי, שכל אחד קיבל ממנו משכורת כפול 3 ממה שמשלמים משכורת בשוק לאדם רגיל. נגיד אם היום זה 10 אלף ש, הוא נתן 3 פעמים, יענו, כמו היום 30-40 אלף ש, כל חודש. במלחמת העולם השנייה הוא עשה אלף סיומי זוהר אומרים שבזכותו נפל רומן הנאצי בר מינן.

אז אמר לנו הרב שרעבי באחד השיעורים (זה היה במוצ"ש בשיעור ראשית חכמה): אני ראיתי את רבי ניסים נחום בחלום, והנה בידו מטה - מואיר מסוף העולם ועד סופו. ואני אומר לו: רבי ניסים מה זה ביד שלך? אמר לי: "זה מטה של מלך המשיח, וכשהוא יבוא - אני מכובד לתת לו את זה, למה? כי אני קירבתי את הגאולה, וזיכיתי אנשים ללמוד זוהר, נתתי משכורות גבוהות, פתחתי ישיבות של מקובלים - קירבתי הרבה הרבה את הגאולה" כמה זה לא דבר פשוט ללמוד זוהר וקבלה! כמה זה מקרב את הגאולה!

אתה רוצה ללמוד באוניברסיטה?

כמה זה זכות גדולה וזה מצייל, גם אם אדם לא מבין אלא גורס בווה"ק, איך אומר הפלא יועץ? אדם הולך לרופא והרופא אומר לו "יש לך סוכר חביבי, צריך לשתות כדורים נגד סוכר" אומר "אני לא מבין מה פתאום איך זה ירפא אותי, אני רוצה להבין" אומר לו הרופא: "זה אתה צריך ללמוד באוניברסיטה כמה שנים עד שאתה תבין... מה אכפת לך איך זה עובד? תבלע את זה, וזה ירפא אותך".

אומר הפלא יועץ, אותו דבר זה לימוד הזוהר, הוא פועל גם בלי להבין, אתה לומד בווה"ק? אתה גורס וזה"ק? זה מרפא! כמה זה זכות גדולה!

אני לא דואג מכלום

"אם בחוקותי תלכו, ונתת גשמיכם בעיתם ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פרי, והשיג לכם דיש את בציר...". רבותינו אמרו: אם תהיו עמלים בתורה - הכל יבוא לכם במנוחה, כל הפרנסה שלכם, כל הגשמייות, הכל יבוא. אבל לא אמר: אתן לכם כסף וזהב. למה? כי אדם שיש לו כסף וזהב - הוא חושב שהוא כבר מלך, יש לו בידו זהב והוא שומר אותו מתחת להר. איך הקב"ה אומר:

היית פעם באניה נושאת מטוסים? היה לך של טראמפ? מה שהוא הביא נגד הפרסי, יש לה למטה חדר מכוונות שמפעיל את הכל, והכל פה, זה מניע את כל הנושאת מטוסים הזאת. זה נותן כח. אומר לו החפץ חיים: פה זה המנוע של כל העולם

ונתתי גשמיכם בעיתם ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פרי והשיג לכם דיש את בציר, הכל תקבלו, פרנסה, חקלאות, התורה מבטיחה עשירות - אבל לא בכסף, כי כשיש לו כסף - אין לו אמונה בה' צריך לדעת שהכל מאיתו יתברך.

איזה זכות זה לא סתם, זה אדם לומד תורה, התורה מדריכה אותו בדרך הנכונה, התורה אגוני מגנא ואצולי מצלא.

ושני הבנים שלה היו אחד ר' חיים מוולאז'ין, ואחיו ר' זלמל'ה שהיה גאון שאין כמותו.

מכתב ששווה מיליארדים

עכשיו אנחנו בהכנה הגדולה עם רשב"י, לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר

איך אמר רשב"י, שהזהר הקדוש מציל את האדם מכל הבעיות של ה'דרא בתרא' - הדור של ביאת המשיח. מי שמשותף בזה, שהוא קורא בספר הזהר - יציל מכל הצרות שיש בעולם

אתכם, איך זכינו לצאת מהטומאה של מצרים, עכשיו כולנו בעז"ה מתקדמים ומתקדמים, לקראת המתנה הגדולה של התורה הקדושה.

היה מעשה באמריקה, היה ילד אחד באיזה בית ספר, שהמנהל הוציא אותו, הוא היה בן יחיד להורים שלו, והוא היה היפראקטיבי, מפרע וקופץ, בסוף סילקו אותו מבית הספר. אחר איזה זמן התקיימה איזו אסיפה גדולה בהשתתפות נשיא ארה"ב, וכשסיים לנאום, אמר: מי שרוצה לשאול איזו שאלה. האמא של הילד קמה, ואמרה: אני רוצה שכבודו יגיד להנהלת בית הספר שיקבלו את הבן שלי, הם הוציאו אותו מבית הספר. אומר לה הנשיא: תביאי לי איזה דף, אני אכתוב מכתב. היה שם עו"ד שנתן את ה'בלנקו' שלו, והנשיא כתב לכבוד בית הספר, והיו חייבים לקבל אותו.

לימים, איזה אספן אחד שמע שיש את המכתב הזה, עשה מכירה פומבית, נתנו מיליון, שני מיליון, שלש מיליון, עשר מיליון, מיליארד, בשביל המכתב שכתב נשיא ארה"ב. לנו הקב"ה נתן תורה, סודות התורה, והוא קנה את המכתב, ומי זה בכלל כתב? גוי. נשיא ארה"ב. טראמפ. אז מה? זה שווה מיליארד? ומה עם כל התורה הקדושה? מי שלומד תורה - אין קץ לשכרו. התענוג שמקבל למעלה.

איך כתב הרב דסלר בספרו 'מכתב מאלהו' (עמוד 53), אם ניקח את כל ההנאות של המיליארדים של האנשים שהיו בעולם מאדם הראשון עד היום, כל אחד חי 80 שנה, אלה שמאשרים בנחת, כסף, כבוד, בריאות, חיים מלאים של תענוגים ותפנוקים, תאסוף את הכל ביחד, לא יגיע לקורת רוח של רגע אחד בעז"ה. כל התענוגות. אדם יכול לדמיין לעצמו מה קורה פה? איזה דברים אלה, איזה זכויות.

איך היה עמלה של תורה של כל גדולי עולם, איזה עמל, המהרש"א היה קושר את השערות שלו לתקרה, היה מתגלה אליהו הנביא, ואח"כ בלוויה שלו - הוא קם והוריד את המנור, וכל דף שהיה מהפך בספרו טמן אותו באדמה. רבי יוסי בן פי איך הוא הלך ללמוד תורה, אמרתי לכם, פלא פלאות. פלא פלאות איך החשק הגדול של לימוד התורה.

תיבת נח במירון

עכשיו זכינו לבוא כאן לאתרא קדישא מירון, איזו שמחה גדולה שזכינו לדבר הגדול הזה, שיש דבר כזה של רשב"י בכל העולם. אין דברים כאלה. לכן צריך להשתדל בכל הכוחות שלנו, שנדע איך לנצל את לימוד הזהר הקדוש שהוא מציל, זה תיבת נח. איך אמר רשב"י, שהזהר הקדוש מציל את האדם מכל הבעיות של ה'דרא בתרא' - הדור של ביאת המשיח. מי שמשותף בזה, שהוא קורא בספר הזהר - יציל מכל הצרות שיש בעולם, איזה דבר גדול זה. אין דבר כזה.

לכן צריך להשתדל בכל הכוחות שלנו. פירות ופרי פירות יש לזה. בעז"ה לבטל כל הגזירות, וזה יהיה גאולה ברחמים בעז"ה.

המנוע המפוחם של כל העולם

אומרים שר' זלמל'ה לפעמים היה נרדם מרוב עייפות, לא יכול לקום, ככה כמו ר' חיים שמואלביץ, אני לא הכרתי אותו ממש, אבל הייתי בלוויה שלו, היינו שומעים עליו כל הזמן - ראש ישיבת מיר, אבל לראות אותו ממש - אני לא זוכר. אבל כל ישיבת פורת יוסף הלכה ללוויה שלו. היה לו עמל של תורה, היה אוכל, ואח"כ שלושים שעות היה לומד בלי להפסיק, היתה לו אהבת תורה, היו מוצאים אותו לפעמים נופל מתחת הספסל, ככה, עד כלות הגוף, כל הכוחות.

היה פעם שבא אצל החפץ חיים אחד הגבירים הגדולים, והוא אמר לח"ח: אני אתן הרבה כסף ללומדי תורה, אבל אני רוצה לשאול שאלה, אני רואה שכולם לובשים שחור, מה זה השחור הזה? שיחליפו את המלבושים, ואני אתן להם כסף. אומר לו הח"ח: בוא אני אגיד לך, היית פעם באיזה נושא מטוסים? היה לך של טראמפ? מה שהוא הביא נגד הפרסי, יש לה למטה חדר מכוונות שמפעיל את הכל, והכל פחם, זה מניע את כל הנושאות מטוסים הזאת. זה נותן כח. אומר לו החפץ חיים: פה זה המנוע של כל העולם, אלה שיושבים ועוסקים בתורה, אתה רוצה לראות אותם אחרת? זה הכח.

'אבא שאול' בכל הש"ס

לפני חמישים שנה, הייתי לומד בישיבת פורת יוסף, והבן של חכם בן ציון - רבי אליהו ע"ה, התחתן עם הבת של חכם יהודה מועלם, ואני למדתי בכיתה של חכם יהודה מועלם, ואני זוכר את החתונה, היו שם כל גאוני עולם, חכם עובדיה ישב, משום מה הגיע רבי חיים קרייזווירט, זה יהודי מאנטוורפן, היה גאון עצום, היו קוראים לו הגאון מקראקא.

חכם עובדיה היה כל הזמן יושב ולומד בראש שלו, והרב חיים אמר לו: עד שתתחיל החתונה, וזו החתונה של הרב 'אבא שאול', אז בוא נגיד כל 'אבא שאול' שיש בש"ס. אתה מסכת אחת ברכות, ואני שבת, אתה עירובין וכך הסדר, וכך היה, הסכים חכם עובדיה. כל מסכת ברכות, כל מסכת שבת, עירובין, תיק תק, תיק תק, חכם עובדיה סיים את המסכת שבתורו, אמר לו רב חיים: סליחה כבוד הרב, אתה דילגת אבא שאול אחד, אומר לו: לא שכחתי, עיין מהרש"א. זה לא אבא שאול שבכל הש"ס, זה אבא שאול בן בוטנית, לכן לא אמרתי. חלשה דעתו של ר' חיים קרייזווירט, אמר לו: גם במפרשים אתה בקי כך?

חכם עובדיה היה אומר: אני בכל ליל שבת, איזה תענוג אני מתענג על התורה, איך אני נהנה, איזה חשק גדול, היה להם חשק אדיר, פלא פלאות איזה חשק של תורה של יראת שמים, זה לא דבר פשוט בעולם, הכח האדיר כל זה בא מהחשק של תורה.

רשב"י איך שהוא עמל בתורה, והוא אומר: כל ימי בחד קטירא איתקטירנא ביה בקוב"ה. כל ימי בקשר אחד הייתי קשור בקב"ה איזה פלא פלאות.

ח"י רגעים שהצי"ו

עוד דבר קטן אגיד לכם, בכ"ג באלול תשס"א, כולכם זוכרים, היה אסון מגדל התאומים, המטוסים שנכנסו במגדלי התאומים בניו יורק. היה איזה אחד מהעשירים שהיה צריך לעלות למטוס, והוא התעכב 18 דקות, למה, הוא שכח את התפילין שלו, והוא עלה למטוס, ואחרי שסגר, אמר להם: תורידו אותי, אני בלי תפילין לא נוסע. אני חייב את התפילין שלי. הויכוחים האלו לקחו 18 דקות, עד שלבסוף אמר לו הקברניט: אני מוריד אותך, ואתה לא תעלה שוב - אני נוסע. אמר לו: תעשה מה שאתה רוצה. הוא ירד, והמטוס המריא. כל מי שהיה במטוס הלך, אבל מה, הוא הציץ הרבה יהודים, כי הם חשבו להיכנס שני המטוסים ביחד, אבל בסוף נכנס המטוס הראשון, ורק אחרי 18 דקות נכנס השני, ובינתיים אלה מהבנין השני הצליחו לברוח, וכך הרבה יהודים ניצלו. אם לא היה מעכב בגלל המצווה הזאת, מה היה קורה? זה פלא פלאות.

רשב"י חזיון לו את הידיים

רציתי עוד דבר לספר לכם דבר הפלא ופלא, מה עושה הלימוד של הוזהר הקדוש.

באחד המקומות במרוקו, איזה אחד כל הזמן היה עוסק בזהר הקדוש בלי להפסיק, והוא היה משותק בידי וברגליו, רק יכול לשבת ולקרוא. והיה אוהב לגרום בזהר הקדוש. והיו בני המשפחה שלו מהפכים לו את הדפים.

שנה אחת הם רצו ללכת לרבי עמרם בן דיוואן להילולא, ולא ידעו מה לעשות, איך הם יעשו? והוא לא יכול להישאר לבד, מי יהפוך לו את הדפים. אמר להם: לא נורא, אני אחזור על אותו דף. תלכו קצת. וכולם הלכו, והיה חוזר את אותו דף, עוד הפעם ועוד הפעם, והיה מוריד דמעות. הם באו, והנה הם רואים שהוא יכול להזיז את הידיים, הוא מהפך דפים לבד, אמרו לו: מה זה? אמר להם: מה אתם חושבים? בא אלי התנא רבי שמעון בר יוחאי ואמר לי: בני, מהיום והלאה אתה תזיז את הידיים, אתה עוסק בזהר הקדוש, אתה צריך להיות בריא. והיה מזיז את הידיים שלו פלא פלאות. סיפר לי את זה אבא של רבי רפאל בוגנים, שהוא ראה את זה כמו עיניו.

רואים איך שהיו אוהבים את רשב"י מן השמים. הלא כתוב בזהר, שפעם אחת הלך רבי שמעון בטבריה, פגש אותו אליהו הנביא, אמר לו: שלום עליך רבי. שאל אותו רבי שמעון מיד: מה עוסק הקב"ה עכשיו בתורה למעלה? אמר לו: במעשה הקרבנות. ומה אומר? אומר חידושים בשמך. אשריך רבי שמעון ואשרי חלקך. באתי לומר לך שלום, כי הקב"ה אוהב אותך. אתה אומר מה זה פיתום הקטורת, איזה כח אדיר יש לו, באתי אליך.

אומר לו אליהו הנביא: הקב"ה שאל שאלה, אמר לו רבי שמעון: ומה ענה? אמר לכו לרבי שמעון למטה שהוא יענה, אני מכבד אותו. לכן באתי אליך לשאול אותך. רבי שמעון, אשריך בעוה"ז איך הקב"ה אוהב אותך, אתה בבחינת צדיק מושל יראת אלהים.

רשב"י מתיר אסורים

היה בטרפולי אחד קרא לו רבי שלום עגיב, הוא היה מקובל אלקי, היה לו איזה שמש שקראו לו 'באררה', זה היה השם שלו. 'ברא' בחכמה... והיה משרת אותו. יום אחד, בא איזה שוטר אצל באררה, אמר לו: אני יודע שיש לך כסף, אני רוצה איזה חלואה, סכום גדול. והוא היסס. אמר לו השוטר: אני אחזיר לך את הכסף, תלווה לי וגם אתן לך עכשיו מתנה, אומר: מה המתנה? אמר לו: תדע לך שהממשל עומד להחליף את כל המטבעות, וכל הישנות ילכו לאיבוד, לכן תדע מה לעשות. מה הוא עשה? הלך קנה סחורה, סוכר, חיטים, קנה סחורות, ואח"כ החליפו את המטבעות וזה יש לו סחורה, אין בעיה. אבל אז באו ותפסו אותו, מאיפה אתה יודע שהחלפנו את המטבעות, שקנית כל כך הרבה סחורה. מאיפה ידעת? אבל הוא לא רצה למסור. ולא ענה. קנית סחורה. החליטו שתולים אותו. אמא שלו היתה זקנה, באו כולם והתחננו לפני המושל - אבל הוא התעקש, לא יהיה הפקרות פה. שיגיד מי גילה לו. לא יגיד? ונשא עונו.

הלכו אמרו לרבי שלום עגיב בטרפולי: כך וכך המצב, מה נעשה? אמר להם: יהיה בסדר. בליל שבת הזה הוא יבוא לבית, והוא ישב עם המשפחה שלו.

המושל שמה בטרפולי היה יושב, והנה בלילה מתחיל לספוג מכות נוראות, אומרים לו: אנחנו שליחים של רשב"י, אתה לקחת את השמש של ר' שלום עגיב שהוא עוזר לו בספר הזהר, והוא כל הזמן עוסק בסודות של רשב"י, לקחת אותו ממנו? אתה מפה לא תצא חי. או שתוציא אותו מיד מבית

האסורים. בלית ברירה, קם באמצע הלילה, ובדרך עוד הוא מקבל מכות, הולך לבית האסורים, אומר: תוציאו אותו מיד, עכשיו תחזרו לבית. זה היה ביום שישי בלילה, הוא בא לבית ועשה להם קידוש. פלא פלאות כמו שהבטיח להם הרב. הכל מה רבו מעשיך ה'. מי שיושב ועוסק בזהר הקדוש. אין למעלה ממנו.

לכן הנה זכינו בעז"ה לדבר הגדול הזה פה באתרא קדישא מירון, כולנו מכינים את עצמנו בעז"ה לקראת ההילולא הגדולה שנוכה לה, היום כבר התחלנו את ההילולא בעז"ה, וממתנים לזכות להילולא הגדולה בעז"ה, למחר יהיה האות הזה. בעז"ה שבכל בית ישראל תהיה שמחה פה בהר מירון, "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשוי והיתה לה' המלוכה, והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

מי שברך לאבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן יוסף דוד ושלמה, הוא יברך וישמור וינצור את כל הקהל הקדוש, כל המאוינים דרך הלוויין, מלכא דעלמא יברך יתכון ויזכה יתכון, זכות רשב"י יגן בעדכם אלף המגן, וגם יברך את המאוינים ברדיו מורשת, הדרום, והלומדים בעלון. מלכא דעלמא יברך יתכון ויזכה יתכון, בבריאות איתנה ישועה גדולה, נהורא מעליא, חיים טובים, זכות התורה תגן בעדכם, וכל אחד מה צריך לו יהיה לו, בנחת בבריאות בשמחה וישועה גדולה, וכן יהי רצון ונאמר אמן.

בסייעתא דשמיא

תיקון ליל שבועות

בשעתו"מ חזר למלאי
במהדורה חדשה ומאירת עיניים
הספר

רחובות הנהר תיקון ליל שבועות

כמו כן ניתן להשיג גם על יום שבועות ומדרשים על חג השבועות ומגילת רות

סגולה
רה"ב סילה 4 ירושלים
02-644.3300

המבצע השבועי - בחנות הישיבה (המבצע הינו לקוראי העלון ולשבוע בלבד)

חג שבועות

ספר מדרשים על חג שבועות של מו"ר הרב בניהו שמואלי שליט"א ע"פ פרס התורה השווה לכל נפש בתוספת מגילת רות עם פירושים

50% הנחה

רחובות הנהר יום שבועות

ספרו של מו"ר הרב בניהו שמואלי שליט"א על סדר תפילות שחרית וקריאת התורה ומוסף של חג שבועות ע"פ כוונות הרש"י ז"ע א"ב ליוני הסבר והקדמות נפלאות

20% הנחה

סגולה 02-644-33-00